

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **D. O.**, zast. JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10. 2011, č.j. OAM-86/ZA-ZA06-K01-2011, ve věci mezinárodní ochrany, takto:

- I. **Žaloba se z a m í á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré žalobcem namítané skutečnosti. V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně, žalobce namítal nesprávné posouzení ve vztahu k ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu. Poukázal na své závažné zdravotní problémy, kdy trpí depresemi. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že na péči o své zdraví rezignoval. Jeho stav, který je důsledkem depresí, nelze ztotožňovat s rezignací. Dále žalovanému vytkl nedostatečná skutková zjištění ohledně jeho bezpečného návratu na Ukrajinu. Žalovaný si neobstaral žádné informace o tom, zda státní orgány Ukrajiny skutečně poskytují ochranu občanům před nátlakem mocenských ekonomických skupin. Žalobce trvá na tom, že mu bylo opakovaně vyhrožováno fyzickou likvidací, pokud se vrátí na Ukrajinu a má tedy důvodné obavy o své zdraví a život. Podle názoru žalobce došlo ze strany žalovaného k porušení zejména ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a tento nesprávně právně kvalifikoval. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl, že v případě žalobce jde o osobu, která ve vlasti nikdy neměla žádné potíže se státními orgány, neuvedl jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních a svoji vlast opustil výhradně ve snaze vydělat v zahraničí peníze. Konstatoval, že do České republiky (dále jen ČR) jezdí žalobce za prací již od roku 2001 a naposledy opustil Ukrajinu v srpnu roku 2008, přičemž opět přicestoval do ČR pouze za prací. Stejně jako v napadeném rozhodnutí zopakoval, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu nebyla podložena žádným z důvodů azylově relevantních, nýbrž jeho obavou z návratu na Ukrajinu související s jeho potížemi v ČR, kdy byl ve sklepě zadržován neznámými lidmi, kteří ho nutili pro ně pracovat, sebrali mu pas a fyzicky ho napadli. Podle žalobce mělo jít o Čechy nebo Slováky, nikoli o občany Ukrajiny či mocenské ekonomické skupiny, jak se snaží naznačit v žalobě právní zástupkyně žalobce, přičemž právě těchto lidí se žalobce obává v případě svého návratu na Ukrajinu, neboť tam nějací lidé požadovali po jeho manželce peníze jako kompenzaci za údajný dluh žalobce způsobený jeho podnikáním. Žalovaný vyslovil vážné pochybnosti o důvodech podané žádosti, neboť žalobce nebyl schopen své obavy v případě návratu na Ukrajinu konkretizovat. Jeho obavy z jednání neznámých osob označil žalovaný za nadnesené. Žalovaný konstatoval, že žalobce se podle svých vlastních slov po celou dobu, než o mezinárodní ochranu nakonec požádal, snažil pouze najít cestu k legalizaci svého dalšího pobytu v ČR, a to aniž by se musel vracet na Ukrajinu. Bydlel na privátních adresách v Jablonci, nelegálně pracoval a snažil se za pomoci peněz přes krajana získat cestovní doklad Ukrajiny a vízum k pobytu v ČR. Poté, co se mu tento úmysl nezdařil a protože chtěl za každou cenu zůstat v ČR, obracel se na různé organizace a posléze se obrátil i na La Stradu, kde mu pod podmínkou spolupráce s policií nabídli půlroční vízum. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako účelovou, a to

s cílem legalizovat si svůj další pobyt v ČR, kde se v současnosti, stejně jako i po celou dobu svého působení v ČR zabývá nelegální prací. Za účelové označil i žalobní námitky, neboť žalobce v průběhu správního řízení sice sdělil, že má „problémy s hlavou“ a trpí psychickými potížemi, zároveň ale vysvětlil, že ve své vlasti by jako válečný veterán měl zajištěnou kvalitní bezplatnou lékařskou péči, má nárok na vojenský důchod a je i materiálně zabezpečen, vlastní vybavený dům a na Ukrajině žije i jeho pětiletá dcera, kterou má rád. Z lékařských zpráv doložených žalobcem v průběhu správního řízení nevyplývá, že by jeho zdravotní potíže bylo možné považovat za bezprostředně ohrožující jeho život, případně kvalitu jeho života tak, aby bylo možné uvažovat o udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný dále poukázal na vztah žalobce samotného k jeho vlastnímu zdraví, když se nedostavil na naplánované neurologické vyšetření, přičemž jeho důvody, že nemá čas ani peníze a musí pracovat, nepovažuje žalovaný za relevantní. Žalovaný k tvrzení o splnění zákonných podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu uvedl, že ustanovení § 14 zákona o azylu žádné podmínky neobsahuje. Odkázal na judikaturu a uvedl, že nejde o „právo“, na němž by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany zkrácen. Pokud jde o otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu nebezpečí vážné újmy, žalovaný odkázal na použité informace o zemi původu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož některé pasáže citoval. K námitce použitých zpráv žalovaný uvedl, že jsou součástí správního spisu, žalobce využil svého práva a seznámil se s nimi, žádné výhrady k nim ani návrhy na doplnění nevznikly. Dle názoru žalovaného jsou použité zprávy dostatečné vzhledem k azylovému příběhu žalobce. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka ukrajinského.

V přezkumném řízení soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 16.3. 2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že nebyl členem žádné politické strany ani organizace, je ženatý, manželka a dvě děti žijí na Ukrajině. Uvedl, že v letech 2001 až 2008 žil střídavě na Ukrajině a v ČR, kam jezdil za prací. Svou vlast opustil naposledy v srpnu 2008. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má strach o svůj život, na Ukrajinu se nemůže vrátit. Uvedl, že v ČR pracoval u lidí, kteří ho vozili do skladu a po práci zavírali do sklepa. Odebrali mu pas, fyzicky ho napadli. Po třech měsících se mu podařilo utéct. Dva měsíce žil na ulici. Poté se obrátil na policii s tím, že pas ztratil. Dále sdělil, že v prosinci 2009 hovořil s manželkou, která mu řekla, že za ní přišli nějací lidé s tím, že si od nich žalobce půjčil v ČR peníze a chtěli je po ní. Vzala si půjčku v bance a zaplatila jim. Stále ji někdo volá a vyptává se na něho. Uvedl, že na Ukrajinu se bojí vrátit, ani v ČR se necítí bezpečně, nemá kam odjet. V roce 2010 proti němu bylo v ČR vedeno trestní stíhání kvůli nelegálnímu pobytu. V azylovém domě v Praze, kde žil, mu poradili, aby požádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že ČR je pro něho cílovým státem, chtěl by zde legálně žít jako dřív a pracovat. Ke

svému zdravotnímu stavu uvedl, že „má problémy s hlavou“, ale neléčí se, protože není zdravotně pojištěn a nemá peníze. Ve vlastnoručně psaném prohlášení výše uvedené skutečnosti potvrdil a dále vysvětlil, že dne 10. října 2010 skončila platnost jeho víza, dne 3. listopadu ho zadržela policie a umístila do záchytného zařízení pro cizince. S pomocí advokáta byl propuštěn. Obrátil se na organizaci La Strada v Praze. Domníval se, že bude pro něho nejlepší, aby spolupracoval s policií, později si to rozmyslel a spolupráci ukončil. Tato organizace mu poskytla hmotnou pomoc a dala mu kontakt na Organizaci pro pomoc uprchlíkům, která mu poradila, aby požádal o mezinárodní ochranu.

V průběhu pohovoru dne 31.3. 2011 žalobce výše uvedené skutečnosti rozvedl a potvrdil, že jediným důvodem jeho odjezdu z Ukrajiny byla snaha vydělku v zahraničí. V ČR se dostal do situace, kdy byl v květnu roku 2009 nedobrovolně zadržován neznámými lidmi „Čechy nebo Slováky“, pro které musel pracovat. Na policii oznámil ztrátu svého pasu a o výše uvedených skutečnostech a o tom, že mu pas tito lidé odebrali, nehovořil. Uvedl, že měl do října 2010 platné vízum, které však bylo v odebraném pase a na jinou práci, potvrdil, že pracoval nelegálně. Na podzim roku 2009 se obrátil na velvyslanectví své vlasti o vydání nového pasu. Řekli mu, že nemají formuláře, a že mu dají bílý pas k návratu na Ukrajinu, kde si pas vyřídí. Žalobce se však kvůli rozhovoru s manželkou obával návratu na Ukrajinu. Krajan, kterému předal peníze na vyřízení cestovního dokladu na Ukrajině, ho oklamal. V průběhu pohovoru se vyjádřil ke svému zdravotnímu stavu, uvedl, že trpí bolestmi hlavy, necítí se psychicky dobře. Navštívil psychologa a má se dostavit na neurologické vyšetření. V případě návratu se obává o svůj život, blížeji své obavy nedokázal specifikovat. Domnívá se, že by se ho pokusila zabít skupina lidí, pro kterou musel pracovat. Uvedl, že nežádá o azyl na dobu neurčitou, ale na určitý čas, chtěl by se zde na rok až dva schovat. Při doplňujícím pohovoru dne 26.10. 2011 byl žalobce dotazován, zda byl na plánovaném neurologickém vyšetření. Uvedl, že na to nemá čas ani peníze, protože je stále v práci. Dále vysvětlil, že si žádné peníze, které po jeho manželce vymáhali na Ukrajině z jeho údajného podnikání, nepůjčil. Popřel jakékoliv potíže se státními orgány, policií nebo soudy na Ukrajině i v ČR.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 ze dne 11.3. 2010 a za rok 2010 ze dne 8.4. 2011, Výroční zprávy Human Rights Watch 2011, Informace MZV ČR ze dne 13.5. 2009, 23.7. 2009, 29.7. 2009, a 19.1. 2009 (č.j. těchto zpráv - viz strana 5 napadeného rozhodnutí), aktuální informace databanky ČTK-Ukrajina.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci. Náklady řízení nežádali.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, když žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z výpovědi žalobce je zcela zřejmé, že svou vlast opustil za účelem výdělků v zahraničí (tak jak v minulosti opakovaně činil od roku 2001). Žalobce v průběhu správního řízení sám opakovaně potvrdil, že svojí žádostí o mezinárodní ochranu si chtěl zajistit legalizaci svého dalšího pobytu zde, když selhaly všechny jeho pokusy v průběhu více jak tří let od jeho vstupu na území ČR v roce 2008 k získání legálního pobytu poté, co mu byl odebrán jeho cestovní pas, v němž se nacházelo i pracovní vízum. Žalobce své obavy z návratu na Ukrajinu nebyl schopen konkretizovat. Dával je do souvislosti se svými potížemi v ČR, kdy byl po dobu asi tří měsíců zadržován ve sklepě skupinou

lidí (mělo se jednat o Čechy nebo Slováky), pro kterou musel pracovat a jež mu zabavila pas a fyzicky ho napadla. Obavu z těchto neznámých osob má i proto, že někdo po jeho manželce na Ukrajině požadoval úhradu jeho údajného dluhu z podnikání, který popřel. Žalobní tvrzení o obavách z mocenské ekonomické skupiny, když žalobce nebyl schopen členy této skupiny identifikovat, považuje soud za nadnesené. Žalovaný k takto vágním tvrzením žalobce zcela správně konstatoval, že soukromé osoby mohou být původcem pronásledování pouze tehdy, lze-li prokázat, že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. S odkazem na informace o zemi původu žalovaný vyjmenoval možnosti, na které orgány a případně nevládní organizace je možné se na Ukrajině obrátit s žádostí o pomoc. Soud v této souvislosti nad rámec podrobného odůvodnění žalovaného konstatuje, že institut mezinárodní ochrany neslouží jako prostředek ochrany před činností různých skupin působících na území ČR s jejichž činností žalobce spojuje své potíže.

Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalovaný v této souvislosti hodnotil i zdravotní stav žalobce doložený lékařskými zprávami, který dle jeho názoru nelze považovat za bezprostředně ohrožující jeho život, přihlédl k možnostem léčby na Ukrajině, tak jak o tom žalobce sám hovořil a rovněž k přístupu žalobce k vlastnímu zdraví. Žalobní námitku v tomto směru soud považuje za nedůvodnou a ryze obecnou, když žalobce nevyvrátil učiněné závěry žalovaného, tj. nedoložil, že by se pravidelně léčil, docházel na vyšetření a kontroly. Nenabídl

žádné důkazy, z nichž by bylo možné uvažovat v jeho případě o důvodech hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalobce nevyslovil žádné konkrétní obavy pro případ návratu. Na území Ukrajiny v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle §

14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: „*Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.*“

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. května 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně